

PROSTOR

Podzim 2023

Podzimní úvaha

K čemu jsem byla stvořena

Čím nebo kým jsme a jaký je náš úděl? Nad tím se zamýšleli už ve starověku nejen filosofové jako Sokrates, Platón či Aristoteles. Jsme důležitá, smyslu schopná, přemýšlející stvoření nebo pouze bídnicí, jejichž maso rozežerou červy a jejich kosti se jednou rozpadnou v prach...? Nikdo ještě naplno nepochopil lidskou mysl. Nedokážeme popsat, kde přesně leží naše vědomí nebo také duše (pokud nějaké máme). Nedokážeme slovy popsat barvy, city, lásku, ztrátu, bolest... Můžete říct, že něco bolí, ale víme vůbec, co je to bolest nebo je to pouhý sociální konstrukt, který využíváme k nějakému nejistému vyjádření?

Povzte mi, jak byste popsali červenou barvu slepému člověku? Jak byste popsali hudbu hluchému a krásu jazyků a mluvy němému? Jak popíšete šťastnému a spokojenému člověku průběh deprese? Slova jsou tak nepřesná, a můžeme se snažit sebevíc, ale nedokážeme popsat nehmatatelné. Víme vůbec, jestli to nehmatatelné existuje? Kde to najít? Nelze to zakřížkovat na mapě, zvýraznit v mozku část, jenž nám působí tolik myšlenek, na něž s největší pravděpodobností nikdy nebudeme znát odpověď.

Občas mám pocit, že nejsem mé tělo, má mysl nebo mozek. Nejsem mé pocity nebo DNA. Přijdu si jako určitá forma pozorovatele, vyšší inteligence, vše okolo mne je tak nereálné. Má mysl (pokud to tak lze nazvat) se nachází v prostoru mezi zemí a nebem. Toulá se až tam, kde hvězdy líbají hladinu moře.

Čím jsem já? Stárnoucí hroudou masa s darem přemýšlet nad otázkami, na něž nikdy nepoznám odpověď. Pouhým objektem ve společnosti, který je nucen jít s davem, a když přece jen vykročí, tak je brán jako vyvrhel. Jsme slabí, nemocní, naivní stvoření (ne)obdařené darem myslet, ovšem k čemu tento rys máme? K utápění ve vlastních myšlenkách, máme jím přemýšlet nad láskou, jenž nedokážeme popsat. Nad bolestí, jenž si jiní nedokážou díky vašim submisivním pocitům vysvětlit. Proč mám přemýšlet? Co mám zjistit? Dříve jsem si byla jistější, ale nyní si nejsem moc jistá, k čemu jsem byla stvořena nebo jak se mám cítit. Možná na to jednoho dne přijdu...

Ovšem na co mohu zjistit odpověď a na co ne?

Pro co jsme byli stvořeni...?

Tereza Šišková

Na ZUŠ zahájil nový ročník Akademie umění a kultury pro seniory

Akademie umění a kultury pro seniory zahájila na ZUŠ Jára Cimrmana poslední pátek v měsíci září slavnostně nový školní rok. V případě šestice nových studentů to byla současně imatrikulace, kdy z rukou ředitelky školy Miroslavy Peškové převzali své indexy. Celkem v tomto školním roce bude v různých stupních studovat 23 seniorů. Sváteční akt zahájilo žest'ové kvarteto školy slavnostní fanfárou, poté členy akademie pozdravil radní Města Františkovy Lázně MUDr. Jan Kropáček. Na závěr si všichni společně zazpívali studentskou hymnu „Gaudeamus igitur“.

Chválíme naše mladé výtvarníky

Koncem září také skončila tři měsíce trvající měsíční výstava prací žáků výtvarného a keramického oboru pod vedením učitelek paní **Camilly Katreniakové** a paní **Veroniky Černé**. Mladí výtvarníci prezentovali veřejnosti své práce v prostorách Solného pramene a velice dobře se uvedli. Soudě dle ohlasů i návštěvnosti se výstava moc líbila a lidé si dokonce některá díla od žáků zakoupili.

Převzali ocenění pro nejúspěšnější žáky

Ve Dvoraně v Lokti byli Krajským úřadem Karlovarského kraje oceněni žáci ze základních středních i základních uměleckých škol kraje, kteří v uplynulém školním roce dosáhli mimořádných studijních nebo sportovních výsledků či uspěli v celostátních nebo mezinárodních soutěžích. Ze ZUŠ Jára Cimrmana

Dokončení na str. 2

Převzali ocenění pro nejúspěšnější žáky

Dokončení ze str. 1

byli takto oceněni: **Jan Martin Theiss** (ze třídy pana učitele Vladimíra Hrinka) za 1. cenu v celostátní soutěži ve hře na Elektronické klávesové nástroje.

Filip Vosátka (ze třídy paní učitelky Soni Kozákové) – obdržel Zlaté pásmo na celostátní kytarové soutěžní přehlídce „Mladé pódium 2023“ Teplice.

Žákyně přípravného ročníku tanečního oddělení paní učitelky Dagmar Dusové - **Natálie Belšán, Emma Dusová, Amálie Haklová, Stela Hedrichová, Vanda Korčáková, Amálie Kozová, Veronika Kilchytska, Emma Riedlová** - za 3. místo ve finále mezinárodní soutěže Mia festival Praha 2023 a **Artem Piddubnyi** (mladý violoncellista ze třídy pana učitele Vladimíra Kubálka za 3. místo v mezinárodní violoncellové soutěži Gustava Mahlera v Praze.

Dále byli ze ZUŠ Járy Cimrmana oceněni za výsledky v celostátních soutěžích:

Tria bez klavíru,

1. místo: **Smyčcové trio** ve složení: **Artem Piddubnyi, Magdaléna Branžovská a Viktorie Hrušková** ze třídy pana učitele Vladimíra Kubálka, DiS.

Tria s klavírem

3. místo **Klavírní trio** ve složení: **Anna Bartošová, Amálie Balharová a Kristýna Vaníčková** ze třídy paní učitelky Miroslava Peškové

Komorní hra s převahou dechových nástrojů – žest'ové nástroje

0.kategorie, 2. místo **Žest'ové duo VosBa: Oliver Vosátka a Lukáš Ballo** ze třídy pana učitele Jana Kováře.

II. kategorie 1. místo **Žest'ové kvarteto** ve složení **Eva Kolářová, Stanislav Doležal, Daniel Říšský a Jakub Ďurica** ze třídy paní učitelů Jana Kováře, Roberta Říšského

3. místo **Trumpetové duo** ve složení: **Adam Valenta a Jaroslav Lehoczky**, které učí pan učitel Jan Kovář.

Nostalgický podzimní čas na jezeře Amerika u Františkových Lázní

Trochu zmatený strašidelný příběh

Vešel jsem na hřbitov a najednou jsem dostal husí kůže. V koutku oka jsem zahlédl stín. Byl dlouhý jako Jarda. A byl úplně černý a strašidelný. Tak jsem se pomalu, pomalu, pomalu, pomalu, ale fakt pomalu otočil ... a nic tam nebylo. Pomyšlel jsem si, že to asi to byla jenom moje taková halucinace.

Bylo pozdě, a tak jsem se vrátil ze hřbitova domů a šel jsem spát. Sotva jsem usnul, něco se stalo. Najednou mi někdo takovým

hnusným hlasem pošeptal do ucha: „NEIIIIINNNNN!!!!!!!!!!!!“. Zdálo se mi to? Vzbudil jsem se. Vedle mé postele stál takový pán s velmi legračním knírem a s vlasy hladce učesanými na patku doleva. Hleděl jsem na něj hodně vyjeveně a on mi s takovým zlým úsměškem řekl mi: „Ich mach deine Mutter toten.“

Obejmul jsem ho, přitulil se k němu a znovu usnul. Další den ráno jsem se vzbudil a zjistil jsem, že prý oživil Hitlera. Byla to náhoda? Nevím, ale myslím, že to náhoda asi byla.

Jiří Chromec

Víte, co je to Halloween? Původ svátku Halloween najdeme v **Irsku**. Právě tam se spojila tradice křesťanské oslavy svátku Všech svatých, pocházející z Říma se židovským zvykem slavit svátky již den dopředu. Podle Židů totiž den začíná už při západu slunce dne předchozího. A tady je i původ názvu svátku Halloween, který vznikl spojením anglických slov *All Hallows eve*, což v překladu znamená *Předvečer Všech svatých*. Svátek se dostal do Ameriky v 19. století, kdy jej sem přivezli přistěhovalci. Pravdou je, že se z něj až v USA stala všeobecně rozšířená tradice a tudíž není divu, že jej mnoho lidí považuje za americký svátek. Odtud pak postupně putoval do dalších zemí světa.

Básnička na vylosovaná slova:

zvonice, bábovka, roztržená košile, zuřivá bouře

Ve staré **zvonici** sedí starý pán
Každý pátek chodí zvonit sám
I když spoustu dobrých přátel má
Tento den je nerad vídává

Doma **bábovku** do **roztržené košile** zabalí
I v **zuřivých bouřích** klidně zvonit chodí
On se totiž už ničeho nikdy nebude bát
Přál by si, aby jeho srdce přestalo t'ukat

Jeho žena v pátek zemřela
A on na její počest teď zvon rozeznívá
Na chvíli mu na tváři úsměv zazáří
A pak opět smutek vlije se mu do tváří

Stejně jako my i on si také zaslouží štěstí
Jenže Bůh nepřeje mu
Jeho pocity jsou jako spousta zamotaných nití
A život nyní plný chladu

Chlad, jenž sžírání ho
Chlad, jenž bodá ho
On do smrti své smutný bude
Žádná jej už nemiluje

Je to vdovec bez synů
Pouze zvoní
Zvuk těch prokletých zvonů
Během nichž on slzy roní

A tak sám každý pátek jde
Těší se, až ze světa odejde
On, jenž bez ženy a dětí je
A osud jeho život smutným maluje

Maky Štěříková

Rozhovor se slavnou modelkou Angelou

Sešly jsme se v kavárně. Já, nezkušená mladá novinářka, ona slavná překrásná modelka. Měla jsem hroznou trému, ale Angela byla hodně milá. Ten rozhovor na mikrofon byl nakonec příjemný, dobře dopadl.

Já: „Dobry večer slečno Angelo. Srdečně vás zveme na naši show.“

A: „Zdravím všechny. Jsem opravdu vděčná, že jste mě sem pozvali.“

Já: „Připravila jsem si pro vás pár otázek. Některé z nich jsou od vašich fanoušků. Jsou to otázky, na které se nejvíce ptají.“

A: „Tak neztrácejme čas a začněme s tím rozhovorem.“

Já: „Dobře. Jak jste se dostala k modelingu?“

A: „K modelingu jsme si vyšlapala cestu sama. Začalo to někdy v mých 15 letech, kdy jsem se přihlásila do soutěže Dívka roku. Ta sice skončila mým neúspěchem, ale to mě neodradilo od mého snu stát se modelkou. Postupem času mi chodily různé nabídky na focení a já se více zdokonalovala v pózování.“

Já: „Jste velmi skvělá modelka. Zvládla jste to bez pomoci. Byla jste už slavná po celém světě za dva měsíce a půl, od té soutěže. To je opravdu překvapivé. Ne každá modelka toho může dosáhnout za tak krátkou dobu. Jsem si jistá, že budete velmi úspěšná. Zpátky k otázkám. Jaké bylo vaše nejhorší focení a proč?“

A: „Musím zaklepat, že mě žádné takové nepodařené fotografování nepotkalo. Byla jsem vždy opatrná a pokaždé jsme si napřed přesně ujasnili, jak bude focení probíhat a kde.“

Já: „Tak to je dobře. Takže teď vám položím opak té druhé otázky. Jaké bylo vaše nejlepší focení a proč?“

A: „Každé focení mělo něco do sebe, ale nejraději vzpomínám na momenty z exotických destinací, a to kvůli dokonalé přírodě a místům, která mi přijdou sama o sobě fotogenická.“

Já: „To máte pravdu, každá fotka má svoji krásu. Za co jste na sebe v této branži nejvíce pyšná?“

A: „Asi za vůli, která mě žene dál, a za trpělivost. Focení vyžaduje dost času spojeného s přípravami. Dlouho a dost jsem na sobě dřela a mám radost, když jsou výsledky a mohu se o ně s ostatními podělit, jako teď s vámi.“

Angela vypadala už unaveně a všimla jsem si toho. Tak jsem jí navrhla desetiminutovou pauzu.

Já: „Dáme si desetiminutovou přestávku! Odpočinite si. Uvidíme se za deset minut. Tak zatím.“

Dokončení na str. 6

Každý by měl jít cílevědomě za svým snem

Nevěřila jsem svým uším. Cože? Tady u nás, ve Františkových Lázních, žije muž, který dělal kaskadéra v řadě filmů a seriálů, a jen o fousek ho minulo účinkování dokonce v slavném hollywoodském filmu Titanic? A dokonce ho znám? No ano, je to manžel paní učitelky Camilly Katreniakové, která učí na zdejší ZUŠ výtvarku a filmovou tvorbu. A navíc se spolu také často setkáváme, neboť je to i náš kolega. Na ZUŠ Jára Cimrmana pracuje jako údržbář. Protože se příležitostně popovídá si se skutečným kaskadérem, který hrál v řadě filmů i seriálů nadchli také žáci oboru tvůrčí psaní, kde se seznamují i se základy žurnalistiky, slovo dalo slovo a pan Matej Katreniak přišel mezi nás do třídy, aby ochotně a humorem sobě vlastním odpovídal na naše zvědavé otázky.

Matej Katreniak (52) pochází ze Slovenska, z malé tatranské vesničky, kde strávil krásné a docela dobrodružné dětství. Pořád byl v pohybu, stále něco podnikal a věnoval se sportům. Ještě jako malý kluk viděl film s Belmondem a když se dozvěděl, že všechny ty scény, ve kterých mu jde o život, točil herec sám a naživo, rozhodl se, dělat jednou taky něco takového. „Budu kaskadér,“ řekl ve škole,

a pan učitel jen nevěřícně a posměšně zakroutil hlavou. Svěho snu se ale malý Matej nevzdal. Vyučil se truhlářem. A protože to už byl statný nebojácný mladík, pohybově nadaný sportovec, tak poté, kdy narukoval na vojnu, se dostal ke speciální jednotce, kde se zdokonalil mimo jiné také v bojových sportech a sebeobraně. Působil v Českém Krumlově u mírových jednotek OSN. Československý armádní film přijel v té době k jejich jednotce natáčet film o jejich výcviku a Mateje si všimli. Oslovil ho režisér s tím, zda by byl ochotný natočit výchovnou učebnici pro vysoké vojenské školy v angličtině. Nabídku neodmítl. Takže se už tady dotknul svého klukovského snu,

Po návratu do civilu, už v Praze, zjišťoval, zda vůbec je nějaká škola, která by lidi pro tuhle profesi připravovala. Zjistil, že taková škola skutečně existuje. Tehdy ji vedli takoví známí lidé jako pan Lahoda, pan Tomsa, bývalý boxer a pan Srstka, bývalý zápasník.

Takže jste školu vychodil a začal pracovat jako kaskadér?

„Tak snadné to není. Kaskadér, to není povolání v pravém smyslu slova, myslím tím pravidelný příjem. Když se netočí nebo když není film, který by mu byl „ušitý na míru“ a prostě ho nevyberou, tak by se

jenom tímhle neužil. Měl jsem proto samozřejmě svoji normální práci a plat. Chodil jsem ale pravidelně jednou týdně do tělocvičny, kde nám dávali pořádně zabrat. To mi bylo asi 22 let, když jsem tahle natvrdo začal. Trénovali jsme pády z výšky do lepenkových krabic, trénovali jsme reakce na různé skutečné, i když řízené a slabší výbuchy, skoky, rvačky a boje zblízka, prostě všechno, co znáte z filmů, kde kaskadéři zaskakují za herce. Věřte, nejsou to většinou žádné triky. Večer jsem kolikrát býval zbitý, urvaný.“

Jak se kaskadér dostane k filmu? To si vybere sám? Kam a za kým musí jít?

Kaskadér si sám nevybírá. Do tělocvičny chodívají čas od času režiséri nebo filmoví producenti, kteří vyhledávají a vybírají vhodné typy pro svůj budoucí film. Musím ještě říci, že nejde jen o trénink nebezpečných akcí, ale kaskadér také musí být schopen mít ve tváři i patřičnou emoci, výraz. Třeba jsme se učili reakcím, které v obličejích a v držení těla vyvolá zasažení střelou, pád z výšky, musí umět zahrát bolest, když dostane ránu atd. Prostě hledají člověka, nebo víc lidí, kteří přesně odpovídají jejich představě. Taky se dělají tak zvané castingy. Třeba tam přijde 50 lidí, a vyberou jich jen 5. Měl jsem štěstí, že si mě vybrali do filmu *Stalingrad*. To je německý válečný film, který v roce 1993 natočil režisér Joseph Vilsmaier. Hráli v tom i čeští herci, především Karel Heřmánek, s kterým jsme se dost skamarádili.

To byl tedy váš první film, kde jste účinkoval. Můžete popsat nějaké zážitky?

Bylo jich hodně a byla to pro mne i ohromná zkušenost, hned v takovém filmu a s dobrými herci. Točili jsme hodně ve Finsku, protože u nás tenkrát nebyl skoro žádný sníh. Jenomže ono sněhu nebylo moc ani v tom Finsku, a tak jsme „válčili“ u tenkým ledem pokrytého jezera, na kterém byla asi pěticentimetrová sněhová pokrývka a vody v něm bylo po kolena. Nicméně museli jsme předstírat boj v kruté zimě, jak zápa-

síme v ledových hlubinách. Jen mimochodem, když to shlédli obyvatelé z naší malé vesničky, tak babičky plakaly, objímaly mě a říkaly. „*Maťko, Maťko, ako si to mohol přežiť?*“ Ty babičky zažily válku na vlastní kůži a věděly dobře, o čem ta skutečná je. Taky mi v paměti uvízla jedna zvlášť dramatická scéna, kdy na pláň přivedli koně, který byl už ale starý a hodně nemocný a byl určen k utracení. K jeho tělu připevnili nějaké výbušniny, a jakmile byl kůň zastřelen, současný výbuch jeho tělo rozmetal do širokého okolí. My tehdy představovali vysílené hladové německé vojáky, kteří se na to maso vrhli a rvali ho ještě syrové. Tahle scéna ale nakonec v tom filmu nebyla.“

Bál jste se někdy? A kdy nejvíc?

No jasně, že jsem se bál. Strach je přirozená, normální reakce, a pokud se člověk vůbec ničeho a nikdy nebojí, není to pro něj dobré. Bál jsem se, ale vždycky tak, že jsem ten strach dokázal zvládnout a provést potřebnou akci.

Zranil jste se někdy?

To je taky jasné, že se kaskadéři občas zraněním, a někdy i vážnějším zraněním se nevyhnou. Já si například zlomil nos, dvakrát. Jednou, to bylo v *Bídnících*, kdy jsem padal ze střechy na střechu a přitom jsem o něco narazil a nos to nevydržel. A měl jsem otevřenou zlomeninu klíční kosti. To jsme trénovali výbuchy. Ony ty výbuchy jsou sice slabší a řízené, ale kolikrát se stane, že režisér není s výsledkem spokojený, a tak pyrotechnici nakládají a nakládají, aby to mělo ten požadovaný efekt. No, a občas se stane nehoda. V mém případě to odnesla klíční kost. Nakonec to dopadlo tak, že už ta kost nebyla tak pevná, a lékař mi doporučil, abych jako kaskadér raději skončil.

Tak raději nějakou humornou příhodu.

Také ty jsme nějaké občas zažili, i když té legrace moc jinak nebývá. Tak si vybavuji, jak jsme trénovali v cirkuse lidskou pyramidu, na jejíž vrchol nakonec nechali vylézt šimpanze. Byl sice k tomu vycvičený, ale když se někoho chytil, tak ten dotyčný vyfasoval pořádnou modřinu. No, a pak ten opičák vylezl až do konstrukce a nechtěl slézt. Trvalo to prý dva dny, než ho nalákali zpátky. Ve filmu *Untergroud* jsme se zase propadli střechou do hnoje, rovnou mezi prasata. Točilo se to naživo, a naštěstí hned napoprvé.

V kolika filmech nebo seriálech jste hrál? A jak to bylo s Titanicem?

Zmínil jsem už Stalingrad. Namátkou hrál jsem například ve filmu *Untergroud*, což bylo z doby války na Balkáně, kdy jsme zažívali vý-

Záběry jsou z filmu Stalingrad. Na horním snímku Matej Katreniak je uprostřed, na dolním je to ten vpravo.

buchy v katakombách, když tlaková vlna člověka chytne a pěkně s ním zatočí. Taky jsem účinkoval ve filmu *Tanec pro Boha*, kde jsem se museli například bičovat, hrál jsem v *Bídnících*, představoval jsem džina v *Arabele*, a taky třeba v seriálu *Bodygard*. Hrál jsem i v reklamě. Těch filmů bylo víc, ale popravdě kolikrát jsem na nevěděl, o jaký film šlo. Prostě přišli, že potřebují lidi do rvačky. Tak nás odvezli, šli jsme na plac, natočila se bitka, a zase jsme skončili. V tom Titanicu jsem měl šanci hrát, nicméně to už bylo po tom mém fatálním zranění, a tak byli vybráni jiní uchazeči.

A byl jste prý také v Hollywoodu?

To by bylo na dlouhé vyprávění. Tak ale jen stručně. Jak jsem řekl, šel jsem si dost neochvějně za svým cílem. A přátelé mě v tom i podporovali. Krátce poté, když jsem přišel do Prahy, jeden kamarád mne pozval do USA, do Los Angeles, abych si svůj sen splnil přímo tam. V Hollywoodu. To se psal rok 1998. Hledal jsem si různé příležitostné práce, abych měl na nájem a jídlo, a učil se intenzivně anglicky. To byla totiž jedna z podmínek, abych se prosadil. Přitom jsem nějak prošvihl, že mi propadlo vízum, a byl jsem z Ameriky vyhoštěn. Zkusil jsem vycestovat znovu, ale dopadlo to stejně. Navíc jsem dostal zákaz cestovat do USA na 5 let. A tak jsem to teda zkusil v Praze. Šance zahrát si kaskadéra v Titanicu přišla sice později, ale tuhle příležitost jsem už ze zdravotních důvodů nemohl využít.

Dokončení na další straně

Rozhovor se slavnou modelkou Angelou

Dokončení

O deset minut později

Já: „Jsme zpátky! Můžeme pokračovat! Tak teď jsou otázky od fanoušků. Jaký máte názor na plastické operace?“

A: Myslím si, že každý má právo se rozhodnout, jak se svým tělem naloží, a je to jen jeho věc. Já osobně žádnou plastickou operaci nepodstoupila. Určitě bych si nebrala osobně názory druhých.

Já: „Předposlední otázka! Děláte něco pro udržení dobré postavy?“

A: „Ano, dělám. Snažím se pravidelně a vyváženě a méně jíst, a do toho i denně cvičím. Přiznám se, že mám dny, kdy se prostě na všechno vykašlu, ale nakonec mi svědomí nedá, abych zahodila vše, na čem jsem tak dlouho pracovala, a tak se zase vrátím se ke své každodenní rutině.“

Já: „Já taky zkoušela různé diety, ale potom jsem se na to všechno vykašlala. Nevyhovovalo mi to. Neměla jsem dost vůle. Asi si z vás vezmu příklad. A teď tady je poslední otázka, kterou máme pro vás. Podporovali vás kdysi vaši rodiče, když jste se rozhodla stát modelkou?“

A: „Moji rodiče mě nepodporovali a vlastně mi vůbec nevěřili. Tvrdili mi, že jsem ošklivka a nikdy se nestanu modelkou. Ale já si i přesto věřila a svého snu jsem se nevzdala. Když mi bylo 18 let, tak mě rodiče vyhodili z domu, a já jsem od té doby jsem už o nich nikdy neslyšela. Prostě jsem pro ně přestala existovat.“

Já: „To je hrozné a je mi líto, že jste to musela zazít.“

A: „To už bylo docela dávno. Smířila jsem se s tím, Cítím se lépe. Současně ale musím svým rodičům za vše poděkovat. Kdyby totiž mi tehdy neřekli taková tvrdá slova, tak bych se zřejmě tak moc nesnažila a třeba bych nedokázala to, co jsem dokázala.“

Můj spolupracovník mi naznačil, že vypršel čas a že mám ukončit ten rozhovor.

Já: „Děkujeme vám za vaši ochotu, za vaše upřímná slova a za spolupráci na tomto rozhovoru. Pro mne bylo velmi skvělé potkat a poznat lépe mojí oblíbenou modelku.“

A: „Doufám, že se zase někdy spolu potkáme. I mně bylo příjemné si s vámi povídat a dělat tento rozhovor. setkáme tady. Tak zatím pápá.“

Angela se půvabně otočila a zamávala na kameru. Vyšly jsme z kavárny. Byla už tma. „Mám tu auto, nechcete svézt domů“, otočila se na mě modelka. A já kývla. Odjely jsme spolu už skoro jako dobré kamarádky.

Linda Phi

Každý by měl jít cílevědomě za svým snem

Dokončení

Jak jste se dostal do Františkových Lázní?

V Praze jsem se poznal s dívkou, která pocházela ze Skalné. Oženil jsem se, a jezdili k její rodině do Skalné. Pak se mi poštěstilo si v roce 1999 ve Františkových Lázních najít byt, a už jsem zůstal. Svoji nynější ženu Camillu jsem potkal také v Praze, kam jsem jezdil pracovat, ale ona se nakonec také rozhodla, že spolu budeme žít právě v tomto městě. Moje paní pracuje jako učitelka na zdejší ZUŠ, učí výtvarný obor a základy filmové tvorby. Já na ZUŠ působím na částečný úvazek jako údržbář. Jinak pracuju jako montér v Německu, kde uplatňuju všechny zkušenosti z práce kaskadéra, třeba když běhám po konstrukci bez jistění. No, nakonec ale asi už hlavně kvůli ženě a svým dcerám začnu být opatrnější.

Záběr je z filmu *Bídníci*, kde pan Katreniak rovněž hrál.

A jak se vám Františkovy Lázně líbí?

To bych tu jinak nezůstal. Jsem tu spokojený.

Co byste vzkázal našim čtenářům?

Aby, pokud mají nějaký velký sen, za ním šli a nenechali se odradit.

Ptali se žáci z oddělení tvůrčího psaní ZUŠ

Reklamace

Postavy:

Delegátka: modré oblečení, zrzavé vlasy, červená rtěnka podpatky

Pan Krejčí: košile, kraťasy, klobouk a sluneční brýle

Paní Horáková: bílé tílko, džínové kraťasy, drdol

Scéna

se odehrává v recepci hotelu v Řecku. Za stolem v recepci stojí muž a cosi zapisuje do notebooku. Před stolem stojí žena oblečená do modré letní sukně a blůzy. Je namalovaná, obutá v botách na vysokých podpatcích. Kolem jsou stolky s křesly a gauče, ve kterých sedí účastníci zájezdu. Naproti recepci sedí na gauči pan Krejčí a paní Horáková.

Obraz 1. – Kamera zabírá nejprve delegátku, pak přejede po všech účastnících zájezdu, nakonec se zastaví u muže v kraťasech, košili s krátkými rukávy, v klobouku a na slunečními brýlemi na očích. Je to pan Krejčí. Právě vešel a sedá si na gauč. Vedle už sedí žena, v tílku, džínových kraťasech, s pečlivě vyčesaným drdolem.

Dobrý den, paní Horáková, zdraví ji muž. Předpokládám, že je vedle vás volno.

Paní Horáková, kterou teď zabere kamera, se usměje. *Samořejmě, sedněte si pane Krejčí.* Je hodně nervózní. Na klíně mačká kabelku, a klepe se jí stresem noha. Kamera zabere nejprve kabelku, pak tu nohu. Pan Krejčí si sedá, bere ze stolku láhev s vodou, přelije ji do sklenice a zhluboka se napije. *Jenom klid, říká ženě.*

Během toho obrazu je v pozadí otevřenými slyšet ruch ulice a tikající hodiny.

Obraz 2. Kamera zabírá delegátku. Přejází od stolu do středu místnosti, blíže k účastníkům zájezdu. Stojí přímo naproti gauče, kde sedí pan Krejčí a paní Horáková..

DELEGÁTKA: *Dobrý den! Vítejte v hotelu Mister Ball. Jsme vaše delegátka a...*

PAN KREJČÍ: *Nejde nám klimatizace.*

PANÍ HORÁKOVÁ: *A my si chceme stěžovat na výhled. Zaplatili jsme si výhled k moři a místo toho nám dali pokoj s výhledem na stavbu. K tomu tam ty lidi pořád řvou!*

DELEGÁTKA: *Ticho. U mě to funguje tak, že budete zticha, a až domluví svůj prezentaci, tak se mě budete moct na vše zeptat.*

PAN KREJČÍ: *Jo a ten bazén nevypadá jako na fotkách.*

PANÍ HORÁKOVÁ: *Bazén je přece k ničemu. Stejně je malý. Ale co ty schody?! Počítala jsem je a je jich 60! Pokud to nevidíte, moje matka, která je tu s námi je na vozíčku.*

DELEGÁTKA: *Ticho už! Pokud chcete vědět něco o tomhle městu a o hotelu tak se zklidněte! Tohle jsem nikdy*

nezažila. Nejradši bych si dala velkého panáka fernetu. Chtěla jsem na úvod říct, že se jmenuju Jitka Václavíková. Právě jste ve městě Agios Nikolaos.

PAN KREJČÍ: *Jste delegátkou poprvé?*

PANÍ HORÁKOVÁ: *Taky si to myslím.*

PAN KREJČÍ: *Vypadá to jako by se to naučila říkat v bodech.*

PANÍ HORÁKOVÁ: *Že jo? Ty věty na sebe vůbec nenavazují.*

DELEGÁTKA: *Můžete toho prosím nechat!?*

PAN KREJČÍ: *A co ta moje klimatizace!*

PANÍ HORÁKOVÁ: *A taky musíme probrat tu mojí matku na vozíku.*

DELEGÁTKA: *Držte už hubu!*

Obraz 3. – Kamera zabere z větší dálky celou scénu. Všichni jsou strnulí, s pootvřenými pusami. Je vidět, že jsou z toho v naprostém šoku. Je 5 sekund ticho. Všichni na sebe trapně koukají a paní Horáková se pomaličku napije ze sklenice.

PAN KREJČÍ: *Jdu psát stížnost.*

PANÍ HORÁKOVÁ: *Jo, já taky.*

Zvedají se z gauče. Jejich hovor ještě pokračuje. Delegátka přitom stojí strnule, asi se sama polekala, co to právě řekla.

PAN KREJČÍ: *Dáme si kávu?*

PANÍ HORÁKOVÁ: *Tak jo.*

PAN KREJČÍ: *Piju latte. A co vy?*

PANÍ HORÁKOVÁ: *Mně chutná cappuccino.*

PAN KREJČÍ: *To taky není špatné.*

Obraz 4. – Ostatní lidi se taky postupně zvedají a odcházejí z hotelu. Pan Krejčí s paní Horákovou míří do hotelové restaurace. Delegátka stojí sama v recepci.

DELEGÁTKA: *A jako nashle neřeknou?*

Je ticho. Nikdo nic neříká. Účastníci zájezdu hledí mlčky jeden na druhého. Kamera zabírá jejich tváře, jednu po druhé, pak přejede na delegátku, která má údivem pootvřená ústa. Zatmí se. Konec.

Daniel Valuš

Týpek z busu

Jízda autobusem je většinou naprostá nuda. Spousta lidí na jednom místě namačkaná na sebe, žádná volná sedačka, naštvaní řidiči a strašně moc zbytečně stráveného času sezením a děláním ničeho. A ono není divu, že je to tak nepohodlná cesta, tenhle spoj jede čtyřikrát za den.

Zrovna se mi vybila sluchátka a data mi došla den zpátky. Sakra, to si ze mě někdo dělá srandu, ne? Co mam sakra dělat, sedět a čumět na to, jak se mění krajina a cesta ubývá? Bože můj, při mě stůj. S naprosto neutrálním výrazem jsem jedním pohledem přehlédla všechny lidi v autobusu, ale jenom jeden člověk mě zaujal. Klučina s hnědými vlasy, dlouhými až po ramena. Měl na sobě mikinu tak špinavou, že už ani nešlo poznat, zda jí pral před měsícem a nebo mu jí ráno rozžvejkal býk.

Naše pohledy se střetly v moment, jen co jsem se otočila. Uběhla minuta, potom druhá, třetí minuta a naše pohledy se ne a ne přerušit. Bylo to něco, jako kdybych se vsadila s kámoši, že kdo uhne první pohledem, prohrál.

„Hlás-žččš- ení, př-žž-íští zast-chrrr-ávka chrrz: Krřřáááššššššně Chrr-louky-zzz, pogud chcetechrr vyzzzztoupit-chrrr, zmáč-z-kněte-chrrtr tlačítko-zzzzzz... chrrr-signchrralizace“ Zahlásilo to.

Konečně jsem se probrala z transu. Náš oční kontakt pomínil. Zvedla se a šla zmáčknot tlačítko, abych vystoupila. Autobus po chvilce zastavil, trochu to v něm zadrželo a dveře se jakž takž otevřely. Bylo vidět, že tomuto tak padesát let starému krámu někdo ubližoval každý den. Opustila jsem toto prokleté vozidlo a vyrazila po dlouhém dni domů.

„Počkej!“ ozvalo se za mnou.

„Huh?“ otočila jsem se rychlostí světla.

Byl to ten týpek.

„Máš instáč?“ zeptal se mě.

„Jo, mám.“

A tak jsme si toho dne začali psát. Zjistila jsem, že bydlí o vesnici vedle a že ten den, co vystoupil z busu a my se celkem trapně rozloučili, tak ho cestou domů honila kráva, páč zas někomu utekla. To je u nás normálka. Nakonec doběhl a i přežil, což se ne každému povedlo. Třeba souse-dovi to naprosto praštěný zvíře dokopalo koule.

Když eventuálně chytil signál a jeho mobil značky Aligátor nebyl úplně mimo, tak mi i něco napsal, ale spíše jsme se scházeli venku. Stali jsme se nejlepšími přáteli, chodili jsme chlastat a dělali naprostý blbosti. Koho by napadlo lít projímadlo psům našich nepřátel. Jedině jeho. To on měl

jako jedinej mozek.

Po pár měsících našeho přátelství jsme se konečně dali dohromady. Kdo by to byl kdy řekl, že se dám dohromady s naprosto náhodným týpkem z busu.

Teď nám je oběma něco přes dvacet let, hulíme, pořád lijeme projímadlo psům našich nepřátel a máme spolu asi osm dětí, z toho šest je adoptovaných, a všichni musejí každý den makat na farmě.

Scénář:

Místo a jednající postavy

Obraz první: Kamera zabírá prostor v autobusu. Postupně předjíždí postavy a jednotlivé tváře. Někteří pospávají, někteří jsou na mobilu a spousta z nich si nahlas povídá se svými přáteli. Kamera se zastaví u dívky s dlouhými vlasy, které má na uších sluchátka a cosi se zavřenýma očima soustředěně poslouchá. Najednou si sluchátka strhne z uší. Nahlas říká: „Krucí, vybila se mi sluchátka.“

Obraz druhý: Kamera snímá dívku, která otočená do okna o čemsi přemýšlí. Do toho zní pouze hlas ...

Obraz třetí: Kamera se pomalu vzdaluje od dívky, detail na její zamyšlenou a trochu otrávenou tvář nahrazují opět pohledy na cestující. A dívčí hlas říká: *Co teď mám dělat? Cesta bude trvat ještě tak 15 minut a domů to mám ještě tak další půl hodinu. Bože...*

Obraz čtvrtý: Kamera znovu snímá tvář dívky, která se hodně zrudně rozhlíží kolem sebe. Mlčí, a opět zní jen její hlas: *Pomalou a pozorně si prohlíží všechny lidi v autobuse. Hmm. Tenhle má frňák, jak kdyby lhal celej svůj život. A tahle ženská má zase bradavici na bradě jak čarodějnice. Bože, to jsou fakt divný lidi.*

Obraz pátý: Kamera zaostří opět na detail její tvář. Její ústa se pootevrou, v koutku úst se jí objeví slina (může to být naaranžovaná voda) a oči se jí rozšíří. Vypadá trochu hloupě.

Obraz šestý: Kamera se potočí ve směru jejího pohledu a zabere tvář kluka s dlouhými hnědými vlasy. Zní vnitřní hlas dívky: *„Páni, ten vypadá naprosto božsky. Obličej má jako někdo, komu byste chtěli cucat palce u nohou. Ale ta miki-na?Co s ní sakra po nocích dělal? Dával to volům jako podestýlky? Takhle chodí do školy?“*

Obraz sedmý: Kamera teď střídavě zabírá obličej holky a toho kluka. Obrazy se střídají stále rychleji. Na tváři kluka se najednou objeví údiv. Konečně si všiml, že na něj ta holka obdivně čumí. Chvilí zírají jeden na druhého. Mlčky. Kamera se konečně oddálí a zabere oba. Sedí a koukají na sebe, jako by viděli nějaké zjevení. Záběr může trvat třeba třeba půl minuty. Ani jeden ani druhý se přitom skoro nehýbají a neuhýbají ani pohledy.

Obraz osmý: Kamera oba opustí a zabere teď prostor u řidiče. Vidíme jeho zátylek, silnici, na kterou soustředěně hledí a kousek volantu. Pak

levou rukou zapíná reproduktor, z kterého se ozve chraplavě: (může to být takové, jako jsou hlášení třeba ve vlaku, jenom trochu rozkrapanějším hlasem) „Přrrrrrrrrrrššššttttttttt chrrrrrzastávka, Křřřřřřřásnéé Loukychrr. Zastavchka na zamenííchhrr.“

Obraz devátý: Kamera je zpět u naší dvojice. Oba jako by se probrali z transu. Dívka vstává, (kamera ji sleduje, jak se pomalu protlačila namačkanou skupinou lidí, aby zmáčkla tlačítko na znamení, že chce zastavit. Detail na její ruku na tlačítku. Pohled na její postavu. Upřeně se dívá na dveře, ani jednou se neotočí.

Obraz desátý: Zastavující autobus, zvuk otvíraných dveří. Kamera snímá otevírající se dveře a postavy lidí čekajících na zastávce. Vystupující dívku. Přehazuje si kabelku přes rameno a vykročí. Opět se odkudsi ozývá její vnitřní hlas: „Konečně. A teď se už jen dostat domů...“

Obraz jedenáctý: Kamera snímá odcházející dívku. Když tu je její vnitřní hlas přerušovaný rázným mužským hlasem: „POČKEJ!“

Obraz dvanáctý: Kamera zabere dívku, jak se vystrašeně ohlédne. Kamera okamžitě přejede na postavu kluka, který náhle stojí za ní!

Obraz třináctý: Kemar zabírá tvář kluka, který náhle vypadá hrozně rozpačitě. Rukou si trochu neklidně uhlazuje vlasy. Trochu zajíkávě říká: „Já... já... Chtěl jsem se tě zeptat, máš instác? Úplně jsi mě vyvedla z míry. Rád bych tě ještě někdy viděl.“

Obraz čtrnáctý: Kamera teď sleduje opět tvář dívky, kterou se mihne cosi jako úsměv. „Jo, mám instác. Jmenuju se tam nelaina_vesnicanka“.

Obraz patnáctý: Kamera se vrací znovu ke klukovi. Záběr, jak si vyhrnuje rukáv mikiny. „Napiš mi to na ruku, nemam žádný data a mobil je naprosto vytrískanej.“

Obraz šestnáctý: Kamera teď snímá předloktí kluka, nad kterým se objeví dívčina ruka s fixkou: „Jasná páka“. Dívka na předloktí maluje číslice.

Obraz sedmnáctý: Kamera zabírá teď oba. Kluk si stahuje rukáv a nabízí dívce rámě. „Nechceš doprovodit?“

Proč ne?_Přehodí si kabelku, prohrábne si prst svoje dlouhé vlasy, a odcházejí spolu pryč dlouhým chodníkem. Kamera se nehýbá, o ba zády k ní se zvolna vzdalují. Do toho zní opět hlas, tentokrát neutrální, může to být i mužský hlas, který komentuje dění. Toho dne se stala spousta věcí, seznámili se, a když už musel Honza domů, rychle se objali a on se rozběhl a upaloval domů... (V záběru se objeví dvojice už vzdálená, jak se k sobě prudce otočí, a rychle se obejmou bez ohledu na to, že do nich mohou ostatní chodci vrazit. Postava kluka se pak odpojí a běží pryč...)

Kamera už zabírá jen ulici, kde začínají svítit lampy, svítící výklady obchodů, spěchající chodce. A hlas do toho pokračuje: *Večer, když Nela ležela už v posteli a jakž takž chytla WIFI, tak si psali. Rozesmál ji jen tím, když jí napsal, že někomu zas utekla kráva a honila ho po cestě domů...*

Pokračuje hlas dívky: Stali jsme se nejlepšími přáteli, chodili jsme chlastat a dělali naprostý blbosti. Koho by napadlo lít projímadlo psům našich nepřátel? Jedině jeho. To on měl jako jedinej mozek. Po pár měsí-

cích našeho přátelství jsme se konečně dali dohromady. Kdo by to byl kdy řekl, že se dám dohromady s naprosto náhodným týpkem z busu.

Tma

Obraz osmnáctý: Kamera opět zabírá plný autobus lidí.

Kluka a holku, kteří sedí vedle sebe na sedačce, propletené ruce, hlavy těsně u sebe a něco si vykládají a čemusi se hlasitě smějí. Nevnímají, že je okolí s nelibostí pozoruje. A zní hlas vypravěče: *Scházeli se často. Občas pili, občas hulili, ale jednu věc měli společnou...Rádi lili projímadlo psům jedny takový, jak to jen říct slušně, zlý paní.*

Obraz devatenáctý: Střih. Do toho kamera zabírá, jak se u zdi nějakého dvorku oba opatrně skrývají za nějakým stromem a kluk se otáčí na dívku: „Dej mi tu srajdu, přelevu zeď a rychle jim to tam naliju“

D: „Chceš nějak pomoci?“

K: „Ne, jenom hlídej, kotě“ Potom kamera zabírá, jak kluk přelézá plot, plíží se k psí misce a cosi tam z lahve nalévá.

Obraz dvacátý: Na dvoře se zčistajasna objeví sousedka po tom, co Honza nalil projímadlo psům. Záběr na její postavu, pak tvář. Je rozzuřená. Řve: „Ty malej parchante, co si to dovoluješ? Táhni z týhle zahrady, Berousku, trhej!“ Kamera zabere postavu velkého psa, sousedčinu ruku, která trhá řetězem, na kterém je uvázaný a pak zabere kluka, jak bleskurychle zdolává zeď, otáčí se k vyděšené dívce a hlasitě se směje. Kluk: Bere holku za ruku. „Po běž, zlato, máme průser“ (Běží pryč.) Kamera je sleduje a do toho opět zní hlas vypravěče. V: *A takoveto vtípky dělali pořád.*

Závěr:

Obraz dvacátý první: Kamera snímá velkou svatební fotografii a pak fotky malých dětí rozvěšených na stěnách. Některé tváře jsou tváře malých černoušků. Potom zabere obraz farmy plné zvířat... pasoucích se ovcí, stáda koní v ohradě, prasátek a plný dvůr drůbeže A do toho hovoří vypravěč:

O pár let později se vzali. Měli nádhernou svatbu (záběr na svatební fotku). Nakonec spolu měli farmu, kterou Honza zdědil po rodičích (záběry z farmy). A také osm dětí, z nichž šest bylo adoptovaných. (postupně záběry na fotky dětí). Nakonec kamera zabírá dvojici, jak sedí spolu na gauči a šťastně se usmívá. Maky Štěříková

Letní deprese

Věděla jsem, že to dříve nebo později přijde. Přijde si pro mě každé léto. Letní deprese přichází každý rok a stahuje mě na dno venkovního bazénu, ve kterém se koupou malé děti, které ještě nepoznaly krutost tohoto světa.

Děti se těší na konec školního roku a na začátek prázdnin, ale já mezi ně nepatřím. Upřímně se toho bojím. Budu 2 měsíce, 9 týdnů, 62 dní, 1488 hodin, 89 280 minut, 5 356 800 sekund věznem své vlastní mysli a místností v bytě rodičů. Nejsem největším fanouškem školy, ale cítím se v ní více svobodná.

Miluji ten pocit večer před školou. Miluji to a nenávidím to zároveň. To šimrání v břiše, panické záchvaty a slzy stékající po tvářích. Cítím se potom jako živá. Je to jako být na horské dráze. Cítíte každý moment vzestupu a pádu, rychlost a zároveň pomalost pohybu. Občas vám z toho poposkočí tělo. Pokaždé, když vás proklíná vaše mysl a vaše srdce trpí.

Scénář

Obraz první: Kamera se „dívá“ otevřenými dveřmi a pomalu snímá pokoj za nimi. V pokoji je neuvěřitelný binec. Na zemi i na židlích se válí použité oblečení, učebnice a sešity, a mezi nimi použité dávno nemyté hrnky, talířky se zbytky jídla. V rohu místnosti roze stlaná postel. Kamera se přibližuje k posteli, na které sedí mladá dívka.

Obraz druhý: Kamera ji postupně snímá. Záběr na obličej a kus hrudi, lze vidět ¾ jejího obličejce s rozcuchanými vlasy a ve volném oblečení. Sedí na posteli se sluchátky na uších a zní monolog... (Hlas se ozývá odkudsi ze zákulisí, může ho někdo mluvit, může být nahraný...) „Věděla jsem, že to dříve nebo později přijde. Přijde si pro mě každé léto. Letní deprese přichází každý rok a stahují mě na dno venkovního bazénu, ve kterém se koupou malé děti, které ještě nepoznaly krutost tohoto světa. Děti se těší na konec

školního roku a na začátek prázdnin, ale já mezi ně nepatřím. Upřímně se toho bojím. Budu 2 měsíce, 9 týdnů, 62 dní, 1488 hodin, 89 280 minut, 5 356 800 sekund věznem své vlastní mysli a místností v bytě rodičů. Nejsem největším fanouškem školy, ale má jednu velkou výhodu. Žádní rodiče. Víte, jak je ve vaší hlavě takový ten tichounký hlásek, který vám říká, že nejste dostatečně dobří? Ten můj byl mimo mou hlavu a vezl mě do školy. Alespoň po výstupu z auta jsem byla na chvíli svobodná. Miluji ten pocit večer před prvním školním dnem. Miluji to a nenávidím to zároveň. To šimrání v břiše, panické záchvaty a slzy stékající po tvářích. Cítím se potom jako živá. Je to jako být na horské dráze. Cítím každý moment vzestupu a pádu, rychlost a zároveň pomalost pohybu...“

Během monologu kamera znovu projíždí nepořádek v pokoji a zastaví se na detailním záběru na zcela uvadlou kytku v květináči, připadně váze.

Obraz třetí: Na konci tohoto monologu se ozve rána, kamera přejede na dveře, do kterých rázně vstoupí rozzuřená žena. Matka. Má na sobě zástěru, v jedné ruce drží čistič skel, v druhé hadr a má rozzlobený obličej lemovaný uhlazenými tmavými vlasy. V očích vztek a absolutní šílenství. Projde k zrcadlu a začne ho až zuřivě leštit. Kamera ji snímá. Pak se soustředí na dceru sedící na posteli. Ta se chová, jako by v pokoji nikdo nebyl.

Obraz čtvrtý: Máma prudce se otočí od zrcadla k dceři: (naštvaně) *To si ze mě děláš už srandu, ne?!*

Dcera: „*Co se děje...?*“

Matka agresivně odhodí na zem čistič i s hadrem na zem

Obraz pátý: Kamera zabírá knihovnu a ruku matky. Máma položí prst na povrch knihovny a nastrčí prach na prstě své dceři pod nos. Křičí: „*Tohle! Ty prase, podívej se okolo sebe!*“

Kamera se oddálí a zabere dceru. Ta se tváří unaveně. Postaví se a říká: „*Ale mami...*“

M: *Žádný mami! A přestaň bejt drzá!*

Obraz šestý: Kamera znovu snímá dívčin obličej. Dívka si povzdechne. „*Já nemám energii něco dělat, poslední dobou se nedokážu přimět ani vstát z postele: Nevím, co se mnou je...*“ Hledí na matku upřeně a snaží se o to, aby ji máma pochopila (Kamera přejede na matku: Matka se tváří nepřijemně, rozhlíží se po nepořádku v pokoji). *Přestaň se vmlouvat! Jestli máš*

energii na čumění do mobilu a poslouchání písniček, tak máš čas i na úklid!

Kamera sleduje, jak se dívka se pomalu zvedá z postele, povzdechne si a bez dalšího slova odejde do kuchyně vzít si jídlo z lednice. Máma ji následuje jak NPC.

Obraz sedmý: *Chodba. Není ničím zajímavá, záběr ji zabírá celou*

Matka jde za dcerou. Výhružně říká: *Neignoruj mě, když s tebou mluvím...*

Obraz osmý: *Kuchyň, úhel kamery je v rohu, lze vidět lednici a kus linky. Také stůl, na kterém leží pár hrnků. Dcera dojde k lednici, otevře ji a vyndá si sladkou tyčinku a začne ji rozbalovat. Říká unaveně: Já tě neignoruju...*

Matka máchá rukama okolo sebe jako by odháněla mouchy: *„Podívej se, co zase žereš! Nechtěla bys někdy jíst třeba i něco normálního? Víš kolik to má kalorií? Budeš akorát tlustá.*

Obraz devátý: *(Záběr pouze na dceru, lze vidět její hrud' a malý kus břicha*

Dcera: *Je to jenom jedna tyčinka... prosím přestaň křičet...*

Obraz desátý: *záběr znovu z rohu kuchyně. Lednice, kus kuchyňské linky a stůl se špinavými hrnků. Dcera stojí u lednice, v ruce tyčinku, matka dva kroky před ní. Ruce v bok.*

M: *Super! A teď jsem ta špatná zase já! Samozřejmě, jako vždycky!*

D: *začíná být nesvá, podívá se na strop Prosím přestaň...*

M: *Vezme do ruky hrnek ze stolu a hodí ho prudce po dceři Neprotáčeť na mě oči!*

Obraz jedenáctý: *Záběr znovu pouze na dceru, lze vidět skoro celou její postavu*

D: *Skrčí se, tudíž se zachrání před zraněním. „Já jsem na tebe nepročtila oči...“ stojí na místě, zjevně v šoku.*

Obraz dvanáctý *záběr znovu na obě dvě. Dcera je schoulená. Je vidět, že začíná brečet, roztéká se jí řasenka.*

M: *vezme dceru agresivně za ramena a natočí ji k sobě „Nelži. Já to viděla! Přestaň!*

Dcera *brečí už nahlas.*

Obraz třináctý: *Lze vidět matku, jak si sedá na zem a bere dceru do své náruči. Dcera sedí na zemi zhroucená, s hlavou v matčině klíně*

M: *Zlato, vždyť víš, že to dělám z lásky k tobě... Obejme ji. Dcera jí brečí v náruči*

Obraz čtrnáctý *Kamera se pomalu od skupinky oddaluje. Ze zákulisí se ozývá konečný vnitřní monolog hlavní hrdinky...*

„Toto bylo mé léto roku 2023, Cítila jsem se být neskutečně prázdná a chtělo se mi umřít...“

Tereza Šišková

Z naší další tvorby

Sesterstvo

Aineolas je studentka. Je jí 19 let, za měsíc jí bude dvacet. Zatím žije s nevlastní sestrou jménem Mati a taky se svou úžasnou rodinou. Mati totiž byla sirotek. Aineolas a Mati byly nejlepší kamarádky už od školy. Potom když byly ve třetí třídě, Aineolas poprosila rodiče, aby si Mati adoptovali. A od té doby byly sestry, a také i nejlepší kamarádky. Rodiče ji měli rádi jako vlastní dceru.

Dívky se od sebe lišily. Mati měla krátké černé vlasy, které jí moc neslušely. Ve škole nebyla oblíbená a ani její známky nebyly nejlepší. Aineolas měla dlouhé blondáté vlasy a modré oči. Ve třídě jí říkali Anděl, protože byla velmi milá, pomáhala ostatním. Patřila do té populární skupiny. Ale přesto se pořád baví s Mati. Říkala, že by nikdy nezhodila její přátelství kvůli popularitě.

Aineolas plánovala převzít firmu od táty, takže se o svou budoucnost nestarala. Když se ale dozvěděla, že místo ní převezme firmu Mati, protože ji měli rádi a chtěli pro ni dobro, tak byla rozzlobená a přemýšlela, co udělá. Rodiče se o ní starali, a tak jí nechali převzít tu společnost. Mati byla zase trošku zklamaná, protože se chtěla stát doktorkou a zachraňovat životy. Tak se učila den a noc, aby se její sen uskutečnil. Mati potom oznámila, že musí jet do Francie na nějaké zkoušky. Řekla to sestře a ještě jí vysvětlila, že se má starat o mámu, protože byla nemocná.

Když Mati odjela do Francie tak se začaly dít divné věci. Například její sestra dostala papírek a na něm bylo napsáno “ZEMŘI, NIKDO TĚ NEMÁ RÁD! Aineolas si myslela, že to byl nějaký žertík a vyhodila papírek do koše. Po škole šla do kavárny a učila se tam na testy. Cestou domů si všimla, že jí někdo sleduje. Bála se, ale řekla si, že se musí zklidnit. Potom si ale vzpomněla na ten lísteček a dostala strach. Nenápadně napsala otcí, co se děje a taky kde je. Čekala, kde bylo hodně lidí, byla ale pořád v strachu. Uteklo třicet minut a její táta se ještě neobjevil. Měla starost. Potom jí začal zvonit telefon. Zvedla to. Bylo to z nemocnice. Informovali ji, že její otec je velmi zraněný kvůli autonehodě. Zavolala si taxíka a jela do nemocnice. Potom však ten řidič odbočil jinam. Zeptala se ho, ale on jí odpověděl: „Ah, tady tudy je to rychlejší.“

Najednou měla takové nutkání spát, a když se vzbudila, tak seděla svázaná na židli. Vypadalo to, že byla v nějakém opuštěném domě. Objevila se tam nějaká žena s maskou. Vzala Aineolas za vlasy a ustříhla je a začala se smát jako maniak. Potom si sundala tu strašidelnou masku. Když jsem ji Aineola viděla, tak byla v šoku. Byla to Mati, její milovaná sestra. Zeptala se jí zmateně: „Co-o děláš...? TO JENOM SEN! TY BYS SI MI NEUBLÍŽILA... ŽE JO? Ublížíte ti někdo? Jestli jo, tak si mi to mohla říct... Sestro? A KDE JE TÁTA?!”

Mati se podívala na svou sestru se zlým úsměvem. A začala na ni řvát: „NESNÁŠÍM TĚ! Protože tě naši rodiče milují více! Rozmazlovali tě více! Závidím ti! Moji skuteční rodiče mě opustili, byla jsem jen dítě!

Dokončení na další straně

Sesterstvo

Dokončení

Když jsem byla adoptována, byla jsem opravdu šťastná. To bylo poprvé, co jsem cítila lásku, ale musela jsi to zkazít! Potřebuješ pozornost od ostatních, ale oni budou milovat jenom mě, když nebudeš. Proto tě zabiju! Jo, a táto vi se nic nestalo. Jenom jsem mu dala do kávy prášky na spaní. Neublížila bych nikomu, kdo mě má rád.”

Aineolas si vzpomněla, jak se někdy chovala.. Byla na ní velmi zlá. Kdysi prosila rodiče, aby adoptovali Mati, tak jenom kvůli, že jí to bylo líto a také, že aby za ní dělala domácí úkoly. Teď pochopila, co tím Mati myslela. Aineolas se začala omlouvat. Mati ale vzala benzín a začala to lít kolem toho opuštěného domu. Aineolas řvala o pomoc, brečela a prosila ať jí odpustí. Ale Mati dělala jako, že byla hluchá. Nakonec jí Mati zamávala a s úsměvem a řekla: „Uvidíme se v pekle! Já vím co jsi udělala. Jsi jako já, ale krutější. Zabíjaj si více lidí a k tomu bezdůvodně. Zasloužíš si zemřít v bolesti.” Odešla z toho domu a zapálila ho.

Když se Mati vrátila domů tak dělala, jako že by se nic nestalo. Rodiče byli velmi smutní, když se dozvěděli, že jejich dcera zemřela při autonehodě. Policie provedla nějaké vyšetřování, ale nepodezřelého nenašla. A jestli se divíte, jak to, že policie nic nenašla podezřelého, tak to bylo kvůli tomu, že je Mati podplatila. *Linda Phi*

Jsem...

Zkusili jste si někdy představit, že jste někým jiným, nějakým zvířetem, věcí... My to zkusili.

Telefon na stole

Předem upozorňuji, že pro vás lidi to bude komedie. Pro nás telefony to je dramatický horror. Všechno to začalo, když jsem se v červenci roku 2022 objevil v Danielových rukách. Hned si do mě dal SIM kartu a už mu huba mlela o sto šest.

Byl krásný den a venku bylo 25°C. Svátek měl Zbyněk a byl Evropský den židovské kultury. Nebo-li 16.6.2023. Bylo 16:08, a ten blbeček si mě prohlížel. Ale proč? Jasně, že mě omylem při telefonování shodil ze 2 metrů! Ale protože mě má rád, tak se mi nic nestalo. Rychle mě zkontroloval, jestli mi všechno funguje, potom mi zkontroloval přední stranu i zadní stranu. Co udělal dál? Položil mě na stůl a jen tak si odešel na večeri! Nechal mě ve svém pokoji samotného a osamělého.

A pak přišla největší bolest. Volala mu kamarádka, ale protože měl zapnutý tichý režim, tak jsem jen vibroval. To tak bolí! Nejradši jsem chtěl dostat nožičky a utéct, jak říká jeho „maminka“. Ale měl bych si spíš stěžovat na jeho kamarádku. To ona mu volal pětkrát za sebou a já už to nedával.

Po půl hodině vibrování mě konečně uslyšel. Běžel do pokoje a viděl jsem mu až k ušnímu bubínku. Volali si spolu 58 minut a 21 sekund a pořád se bavili o holce, která všechny v jejich třídě pomlouvala. Trošku jsem se i zasmál, když prej ta holka řekla, že Danielovi smrdí zadek. Zároveň to je záhada. Kdy si mu mohla čuchnout k zadku? Daniel mě má přece v kapse a nikdy jsem si jí nevšiml, jak

za ním leze se skloněnou hlavou.

Byl další den, 17.6.2023 a jeho rodina byla na chatě. Zase jsem byl položený. Tentokrát ne na stole, ale na kuchyňské lince. Položil mě tam blbě, takže jsem absolutně nic neviděl, co se venku děje. Společnost mi dělal pavouk nad mikrovlnou troubou. Byla to nuda... *Daniel Valuš*

Ještěrka v terárku

No, co bych o Danielovi řekla. Moc často ho nevidím. Pořád je zalezlý ve svém pokoji a já si relaxuji v obývacím pokoji. Jako jo, je hodný, ale pořád volá telefonem, který si pak stěžuje televizi. A já když to tak slyším, tak si říkám: „Ještě že mě Daniel nepoužívá na telefonování.“ To by bylo ode mě všechno... *Daniel Valuš*

Košile

Jsem košile chytrého a nadaného kluka. Nevy-padám tak krásně jako můj majitel. Jsem dost opotřebená a zničená. Žmolky všude po celém svém těle a někde se určitě najde nějaká ta dírka.

Nosí mě všude možně, kam může. Do školy, do obchodů, občas i usne, když ho objímám. Mám ho ráda a on mě, i přes to, že své krásné roky mám již za sebou. A přestože mě má rád, tuším, že se mě jednou zbaví. Možná, že ve mně najde už tolik děr, že mě vyhodí a já skončím sama. Mám strach, abych neskončila u někoho jiného. Nechci nikoho jiného, chci jen jeho. Nechci, aby se mě vzdal.

Jak jsem již řekla. Nejsem krásná a je dost možné, že na této notě to skončí. On se bude chtít změnit a já nebudu ta košile, kterou si bude chtít brát každý den do školy.

Ale já si nepřeji, aby to končilo. Přece jsem s ním zažila tolik krásných věcí. A také spoustu špatných.

Prošla jsem si jeho vítězstvím a dalšího postupu ve florbalu. Byl tak šťastný, když měl své naprosto zpocené tělo omotané okolo mého a radoval

se, že vyhráli. A když se jeho rodiče rozváděli, plakal do mých vláček. Slzy se vsáklly na mou pokožku.

Jsem součástí jeho stylu, jeho dní, jsem součástí prostě a jednoduše jeho. Červená košile, každý, kdo kolem něho projde, ho má se mnou spojeného.

Bože, jestli teď slyšíš mé modlitby? Necht' mohu být jeho a pouze jeho. Nechci být sama a nechci ztratit to jediné, co mám. Bez něj jsem k ničemu. Budu tvořit jen odpad společnosti. Nenechávej mě samotnou. Prosím. *Maky Štěříková*

Strom za mrazivé noci

Je dnes dobrý den na to zemřít? Jsem tu už tolik desetiletí, nebaví mě pouze nečinně přihlížet k tomu, jak se mi loupe seschlá kůra a zevnitř mě požírá kůrovec. Přál bych si chodit, mluvit, žít. Místo toho stojím celý život uprostřed opuštěného temného lesa, jehož noční chlad mi proniká skrze kůru. Mé jehličí je každým dnem těžší a těžší.

Celý les, ve kterém rostu, je velmi depresivní. Půlka stromů už skončila strhnuta za silné bouře. Byly to mí přátelé a já je sledoval, jak pomalu a v bolestech umírají. Přejí si být s nimi. Jsem sám.

V tomto lese nejsou žádní návštěvníci, divoká zvěř... Většina zajíců, lišek a jezevců skončila ulovena pytláky. Občas se kolem mne mihne vrána nebo hovnivál, ale žádní stálí společníci. Těch pár stromů, co jsou v mé blízkosti, se se mnou nechce kamarádit, snad se bojí, že na ně přenesu kůrovec.

Dříve tu nebylo tak smutno. Byla tu spousta druhů stromů, keře borůvek a jahod, měkký mech a zvířátka jako jeleni či daňci. Poté sem přišli lidé... Začali nelítostně vraždit zvířata a prodávat jejich maso a kožešiny. Pokáceli všechny vzácné druhy stromů, které jen bezmocně křičely o pomoc. Já jim ale pomoci nemohl. Lidé zničili každý metr čtvereční této krajiny. A jakmile viděli pouhých pár nakažených stromů a krev na jejich kořenech, odešli.

A tak tu nyní jsem, sžírá mě vina a kůrovec. Pláču, i když plakat neumím. Cítím smůlu v mém životě i na kůře. A neštěstí v mém srdci, pokud nějaké mohu mít.

Tereza Šišková

Lavička v parku

Svět těch zvláštních dvounohých tvorů je matoucí. Nedá se tomu příliš rozumět. Ale některé věci jsou zajímavé a ráda je poslouchám. Jsem tichým pozorovatelem všeho a všech.

Lidé...I přesto, že jsou si navzájem velmi podobní, tak je každý z nich unikátní kousek. Viděla jsem spoustu z jejich talentů, když někde blízko mě uspořádali veřejnou zábavu. Hráli na různé dřevěné bedny s nataženými kovovými drátky pomocí něčeho, co vypadalo jako dlouhá natažená psí srst. Nebo na takovou oválnou dutou věc pomocí dřívka. Vyráběli hudbu...ano, toto slovo znám.

Možná, že zním hloupě, když nevím, jak se tyto objekty vytvářející hudbu jmenují, ale slovo hudba jsem již zaslechla, když si lidé v mé blízkosti povídali. Jednou si na mne totiž sedly dvě holky. Byla už skoro tma, ale ony začaly krásně zpívat. Když dospívaly, jen se na sebe navzájem podívaly a jedna řekla: „Měly bychom se spolu dát na hudební kariéru, nemyslíš?“ a začaly se

híhnat. Přála bych si poznat víc o hudbě, ale bohužel se toho asi více nedozvím.

Také si pamatuji člověka, jenž vypadal, jako kdyby už nikdy nechtěl ráno vstát z postele. Měl mastné rozčuchané vlasy, byl celý nějaký bledý a pod očima mu temněly obrovské kruhy. Přišel za mnou a, posadil se na má ztrouchnivělá prkna a hodinu pomocí takového žlutého dřívka něco dělal do nějaké knížečky. Potom tu knížečku zvedl do výšky a díval se na svůj výtvar. A já zahlédla něco neuvěřitelného...to co vytvořil, vypadalo jako to prostředí, ve kterém žiju. Park, vytvořil podobu všech stromů, cest a soch. Moc se mi to líbilo a přála jsem si, abych mu mohla říct, že je šikovný. Toho kluka už jsem poté nikdy v životě znovu neviděla.

Jenže ne vždy se ke mně dostali lidé, které bych chtěla poznat. Byla skoro půlnoc, když se odněkud vyloupli dva muži. Jeden z nich měl na sobě jen špinavé tílko a tmavé kalhoty. Ten druhý měl slabou mikinu, šedé tepláky a tašku přes rameno. Cítila jsem, že je tíží nějaké napětí, jako kdyby se na něco těšili. Jeden z nich vytáhl z tašky takový větší špendlík, či co to bylo. Mělo to takovou vysunovací část, dodnes nevím, o co se jednalo. Každopádně ještě vytáhli z tašky bílý prášek, krabičku, z které po škrtnutí vyšlehl plamínek. Jo. říkají tomu zapalovač, a pak a takový kovový důlek na držáčku. Prášek nasypali do toho důlku a podpálili to. Prášek se rozpustil a oni to nabrali tím špendlíkem. Všimla jsem si, že se klepou. Oba dva si vyhrnuli rukávy, píchli si ten špendlík do svých nechutně zjizvených rukou. Jeden se začal strašně moc smát a přestal se klepat. Ten druhý ze mě spadl a jeho tělo se přestalo hýbat. Najednou nedýchal. Rozesmátý kluk začal řvát a třást s tím nehybným tělem Zvedl svou chytrou krabičku, které se prý říká mobil, něco tam naklikal a po chvíli přijelo žluté vozidlo a oba odvezli pryč...bylo mi jich líto, ale zároveň jsem věděla, že si za to můžou sami.

Ale po většinu času se nic takového neděje.

Většinou mých služeb využívají páry. Jen se posadí a povídají si, vyznávají si lásku pomocí malých pusinek na tvář, dotýkání se, či pomocí vtípků, komplimentů a spoustu dalších věcí. Abych byla sto procentně upřímná, přála bych si něco takového taky zažít. Lásku... nepotřebuji vidět, ani slyšet zvláštní individua, ale přála bych si někoho, kdo by mne miloval. Nechci být sama stejně jako žádná duše na této planetě...

Achjo...lidé jsou zvláštní. Nevím, jak více a výstižně je popsat. Nemohu je popsat jedním slovem, nejsou stejní. Kéž bych mohla na jeden den jít a poznat svět, tak jak ho vidí oni. Je krásný, ale strašidelný.

Maky Štěříková

Budova „C“

Ve škole bývám i po vyučování. Mám doučování, zájmové kroužky, a tak dále. Naše škola je hodně stará a máme tam prostory, které se dlouho nevyužívaly. Nikdo tam nechodil. Jeden večer jsem se tam rozhodl jít je prozkoumat. Napsal jsem mámě, že přijdu později, že se nám prodlouží doučování chemie. Šel jsem úplně sám po dlouhé chodbě, která vedla k budově C. To bylo ono. Stál jsem před starými dřevěnými dveřmi, a když jsem nahlídl přes klíčovou díрку, viděl jsem tmu. Zkusil jsem otevřít dveře, ale nešlo to. Za zády jsem najednou uslyšel kroky.

„Matěji, co tady ještě děláš? Víš, že tudy žádný východ není.“

Byl jsem potichu a nevěděl, co mám říct. Měl jsem ji to říct, nebo ne? Stál jsem tam jako idiot a mlčel jsem.

„Matěji, haló! Neignoruj mě.“

„Chtěl jsem se tam jenom podívat.“

„To, co tam je, tě nemusí zajímat!“

Na to jsem už neměl co říci. Jen jsem ze sebe vyrazil:

„Tak na viděnou.“

A rychle jsem se vrátil stejnou cestou a odešel jsem ze školy domů. Dal jsem si večerí, pustil jsem si Netflix a šel spát.

Tomáš Vu

Den hrdinů

Ahoj, já jsem Libor a tohle byl ten nejhorší Den hrdinů v mém životě. Pro ty, kdo neví, co to Den hrdinů je, tak u nás na ostrově se každoročně koná na jeho počest průvod a nikdo v ten den nepracuje.

Tento rok byl ale dost podivný. Na ostrově poprvé za historii přišlo, a průvod nebyl ani přichystaný. Bydlím totiž na náměstí, kde průvod začíná, ale nikde nikdo. Neřešil jsem to a šel jsem si dát snídani. Doma také nikdo nebyl. Vydal jsem se na ulici, abych zjistil, co se děje. Nikde jsem neslyšel ani hlásek a ani žádná auta neprojížděla. Ale najednou jsem uslyšel zvuky ze zdejšího lesíka, proto jsem ho šel prohledat. V lese byli všichni, jakože úplně všichni (ostrov nebyl až tak veliký), a zakřičeli: „Vše nejlepší.“ A v ten moment mi to došlo. Já měl narozeniny... Den hrdinů byl až další den. Musím říct, že to byl úžasný zážitek, až na to, co se stalo další den – někdo byl ušlapán k smrti... To bylo špatné, protože na tento svátek jsou všichni šťastní a slavíme. Chudáci rodina toho člověka. Je mi jich líto. Já si to ale jinak užil. Sice jsem byla oslava v dešti a hned na to někdo zahynul.

Den hrdinů se slaví na počest dvou hrdinů, kteří založili a zachránili město na ostrově. Jmenovali se Robert a Daniel. Kdysi byl ostrov pod vládou zlých lidí, ale pak se tu objevili Daniel a Robert. Vytvořili alianci, vyhnali zlé vládce a díky nim má ostrov svobodu.

Tomáš Vu

KATEŘINA HOROROVÁ:

Tajný projekt

(Volné pokračování dalších neuvěřitelných příběhů zlé učitelky německého jazyka na základní škole Kateřiny Hororové, které s vtípem sobě vlastním píše Daniel Valuš)

„Novák a Beneš zase za pět! Vždyť je to lehké. Všichni ostatní mají jedničky,“ řekla paní učitelka Kateřina Hororová a o šest sekund později zazvonilo na přestávku. Povzdychla si, sbalila si věci a odešla do svého kabinetu. Tomáš se našel. Shodil svoje učebnice na zem a utíkal pryč ze třídy na záchod. Alex vzal věci ze země a běžel za ním.

„Alexi, takhle to dál nejde. Proč ji máme už třetím rokem? Nesnáším němčinu. Nesnáším Hororovou!“ skoro nařikal Tomáš.

„Nic s tím neuděláme. Musíš se s tím smířit. Víš, že ty žerty nepomáhaly. Nepomůže nám nic.“ Alex se skloněnou hlavou se vrátil zpět do třídy. Měl ale pravdu. Kluci neměli žádnou šanci na to, aby se té potvory, která jim kazila známky i život, zbavili. No nic.

Mezitím co se kluci bavili na záchodě, Hororová si už pohodlně odpočívala v kabinetu.

„Vůbec to nechápu Janičko. Měla jsem prezentaci, Milan mi zase pomohl s tím testem. Co s nima mám dělat?“

„Kát'o, já bych zašla na policii aby zjistili, v jakém životním prostředí žijou. Co když jejich rodiče fetujou?“

„Ale jdi ty. Zase to nepřeháněj. Že ty se svým starým moc koukáte na detektivky.“

„Možná.“

Kateřina se zasmála, a napila se kávy. Vzala si věci na další vyučovací hodinu a šla dál učit.

Byl stejný den a bylo kolem sedmé. Učitelka se vydala na policejní stanici. Jak si tak vykračovala, z ničeho nic jí ze zadu popadla neznámá osoba a hodila jí do dodávky. Dveře se za ní zabouchly a učitelka zavřená v autě s ním odjela do neznáma...

„Chci se ti omluvit za včerejšek. Nevím, co mě to popadlo,“ řekl Alexovi ráno před hodinou Tomáš.

„Nemusíš se omlouvat. Nezapomeň že jsme jako bratři. Vždy držíme při sobě.“

Tato věta vyčarovala Tomášovi úsměv na tváři. Takové věci se neslyší od svých přátel tak často.

„Kluci, už zvonilo na hodinu. Běžte do třídy. Šup!“ řekla paní učitelka z prvního stupně, která měla na chodbě dozor. Kluci vešli do třídy, a rychle se připravili na hodinu.

Čekali 15 minut a učitelka Hororová nikde. Čekali dalších 15 minut a učitelka stále nikde! Pět minut před zvoněním do třídy vlétla paní ředitelka.

„Dobrý den studenti. Jak jste si jistě všimli, paní učitelka Hororová někam zmizela. Našli pouze její auto u policejní stanice. Tím vám chci říct, že se pohřešuje!“ Všichni vykulili oči a ve třídě bylo tiicho. Alex se zoufale podíval na Tomáše, který se na něj díval už dávno. Nikdo nevěděl, kde Hororová je. Nikdo netušil, co se mohlo stát.

„Už budu muset jít děti. Dokud se paní učitelka nenajde, bude vás místo ní učit paní učitelka Uhlíková.“

„Paní ředitelko, ta ale neumí německy. Vždyť na škole učí pouze chemii,“ ozval se z lavice jeden žák.

„Já vím Jakube, ale nikdo jiný v těchto hodinách volno nemá.“

Zazvonil zvonek, a hádky bylo konec. Paní ředitelka odešla zpět do kanceláře a studenti byli stále vyděšení.

„Jdu na záchod.“ řekl Tomáš, a odešel. Alex neotálel ani sekundu a rozběhl se hned za ním.

„Je pryč. Je! Konečně je pryč!“

„Neraduj se z toho. Musíme zjistit, co se vlastně stalo.“

„Jako vážně Alexi? Konečně si budeme užívat. Jako v šesté třídě. To byl rok před tím, než nastoupila.“

„A dost Tome. To je na mě moc. Budu jí hledat bez tebe.“ Alex šel ke dveřím. Otočil se, a naposledy se kouknul na Toma. Díval se tak zoufale. Alex ale neváhal a odešel.

O den později...

„Hej pusťte mě!“ zařvala Hororová v tmavé místnosti, kde nebylo vidět ani na krok. Po chvíli se před učitelkou rozsvítila žárovka, která visela ze stropu. Nalevo od ní se objevil starý muž. Byl škaradý, měl černé oblečení, na jedno oko neviděl a byl plešatý.

„Chceme od vás informace“.

„Můžete zhasnout? Měla jsem lepší výhled, když byla tma.“

Muž se naštvál a dal Kateřině facku.

„Auuuu! To bolelo.“

„Nebudeš si ze mě utahovat. Tvoje šéfka. Co o ní víš?!

„Ředitelka? Nic zajímavého na ní není.“

„Obávám se, že tě budeme muset zneškodnit. Nic nám neřekneš“

„Počkejte!“

Muž už byl na odchodu. Otočil se. Podíval se na Hororovou a čekal, co řekne.

„Má hodně peněz. Obří dům a je svobodná.“

„Svobodná? To nám usnadní hodně práce.“

„V čem?!“

Dokončení na poslední straně

BAJKA

BAJKA

Jak čáp Franta naletěl žabce Bohumile

Žába Bohumila skákajíc přes široké pole si broukala píseň od Vypsané Fixy.

„Veze si antidepressivní rybičku. UŠULULULULULU.“ Kvákala přes celou obec.

Poté narazila na velkého čápa Frantu, který ji začal honit!

„Nech mne být, ty neandrtálský sobče,“ hubovala žába.

„Bude z tebe moje svačinka,“ spiklenecky se zasmál čáp.

Oba běželi tak dlouho, dokud nenarazili na čisté jezírko. Čáp už už chtěl žábu smlsnout, když vtom se z vody vynořila zlatá rybka.

„Nechte toho, pitomci! Nechte se a já každému z vás splním tři přání!“ Zvolala rybka během toho, co nervózně pohazovala ploutví.

Čápovi i žábě se nápad tuze líbil, tudíž souhlasili. Rybka dovolila žabce přát si něco jako první.

„Přeji si mít motorku mé velikosti.“

„Ty jsi ale dementní žába,“ protočil oči Franta. „Já si přeji, aby všechny čápice byly do mě zamilované.“

Rybka žabce opatří pěknou motorku a čápovi nápadnice.

„Dobrá, nyní je čas na druhé přání.“

„Přeji si mít helmu ke své motorce, aby byla velká tak akorát pro mne.“ Během okamžiku se před Bohumilou zjeví helma ladící s barvami motorky.

„Nic lepšího tě nenapadlo? Ty blázne chorý...“ Mumlá čáp. „Já si přeji, aby všichni čápi až na mě byly samice a abych měl přirozený šarm.“

„Čápe, ty jsi teď už vyslovil hned dvě přání, takže to jsou celkem tři. Tudíž nyní zbývá pouze poslední přání žáby. Co si přeješ?“ Ryba se usměje.

Žába, která už je připravená odjet na své motorce, svým prstem opatřenými blánami ukáže na čápa a praví:

„Přeji si, aby byl gej.“

Tereza Šišková

Skupina Rebelovka

Ve třídě jsme měli jednoho zlobivýho kluka, který měl i svoji partu, Jmenovala se Rebelovka. Já tam taky kdysi v té skupině účinkovala. A dělali jsme hrozné věci. Například, když jsme dostali špatnou známku, tak jsme šikanovali nějaké šprty. Kradli jsme, lhali a dělali spoustu dalších špatností. A to jsme byli teprve ve třetí třídě.

Když jsme postoupili do sedmičky, tak jsme s holkama šly místo těláku nakupovat. Všechny jsme si chtěly koupit nové šaty na nějakou oslavu. Ukradla jsem rodičům peníze a šla jsem s nimi. Blbnuly jsme. Viděly jsme třeba umazaného bezdomovce před obchodákem. Tak jsme si z něj dělaly legraci. V obchodě jsme taky řádily. Zkoušely jsme si šaty, boty na podpatku, tašky, a tak dále. Koupily jsme si toho hromadu. Celkem nás to stálo 15 094,- Kč. Když jsme se vracely zpátky do školy, tak se tam na chodníku rozlévala špinavá louže. Lila (členka naší skupiny Rebelovka) zakopla a spadla do ní. Všechno její nové oblečení bylo ušpiněné, a ona taky. K tomu se jí rozbil mobil. Zavolaly jsme taxík, aby nás odvezl domů. Do školy jsme už nešly. A za to jsme dostali třídní důtku, ale nám to bylo jedno. Rodiče si toho vůbec nevšimli, protože na nás neměli čas.

Jednou o víkendu jsme se šli projít a viděli jsme zraněného cyklistu po pádu z kola. Kluci se mu začali řehtat jako debilové. Lucka nám řekla: „Já se ho ani nechci dotýkat, když je celej špinavej a taky smrdí.“ A tak jsme odešli od něj pryč.

Ale když jsme dostali trojku z chování a samé pětky na vysvědčení, tak jsme se rozhodli v noci nasprejovat auto paní učitelky a zapálit její zahradu. Ale nevšimli jsme si, že tam má kamery. A měli jsme obrovský problém. Moji rodiče zaplatili za tu škodu hrozně peněz, a stejně jsem byla ze školy vyloučena. Rodiče byli na mě našťvaní, a když mi bylo 18, tak mě vyhodili z domu.

Neměla jsem už nikoho. Hledala jsem pro práci, ale nikdo mě nechtěl. Nakonec jsem našla místo servírky. Šetřila jsem si peníze na otevření vlastního salonu. Pak jsem se dozvěděla, že moji rodiče šli do vězení za podvod. Napsala jsem jim dopis: .

Milí rodiče,

od malička mě chovaly jen chůvy. Kdysi jsem si dokonce myslela, že moje chůva je moje máma. Kolikrát v parku, když jsem viděla holčičku a její rodiče jak si spolu hrají, tak jsem žárlila. Snažila jsem získat vaši pozornost. Ale vy jste jenom pracovali a pracovali. Tak jsem začala zlobit a dostávat špatné známky. Stejně ale ani to nepomohlo. Tak se teď snažím sama žít svůj život. Vaše dcera Kristýna.

Nikdy mi neodpověděli. Tak jsem nakonec ten svůj příběh vyprávěla mojí dceři. A teď vám.

KATEŘINA HOROROVÁ:

Tajný projekt

Dokončení

Mezitím v kabinetu chemie se snažili Alex a Jakub něco najít. To byl kabinet Hororové. Jakub pořád říkal, že brzy přijde paní učitelka Uhlíková, že musí odejít. Alex zase, že mají čas. Ne našli jedinou stopu.

„Musíme jít k jejímu domu. Tady nic není.“

„Alexi, mám doučování, ne!“

„Ty a potřebovat doučování? To je jako kdyby kulturista znovu začal dělat začátečnické cviky.“

Jakub se usmál a kluci odešli z kabinetu. Vrátili klíče do sekretariátu a opustili školu. Před domem Kateřiny Hororové stála bílá dodávka. V ní ale nikdo nebyl. Protože byl listopad, brzy se stmívalo, a tak si všimli, že je v celém jejím domě rozsvíceno. Zamysleli se. V okně zahlédli muže. Byl to ten stejný, jako ten, který unesl Hororovou. Podíval se na kluky, a zmizel z dohledu.

„Kdo to může být? Učitelka je single ne?“

„Asi jo,“ řekl Jakub, než ho někdo zezadu popadl a hodil ho do dodávky. Ta znovu odjela do neznáma.

Pokračování zase příště...

Daniel Valuš

Fotky z oceňování našich úspěšných žáků Krajským úřadem KK ve Dvoraňě v Lokti

